

De val van de Ekster

Eerder verschenen van S. Christina:

Heks van vuur en oorlog
Leger van schaduw en storm
Rijk van licht en sterrenstof

S. CHRISTINA

De val
van de
EKSTER

© 2025, S. Christina

Eerste druk: november 2025

Redactie: Simone Lier

Omslagontwerp: © Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: © Designs by Lotte

Young Adult

NUR 285

ISBN 9789083401645

ISBN 9789083401652 (e-book)

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Two can keep a secret
if one of them is dead
Secret | The Pierces

Iedereen weet wat er met Jessie Morena is
gebeurd. In het gevaarlijkste experiment ooit,
wisselden twee jongeren met elkaar van leven.
Na een fatale afloop voor de een, hield de ander
jarenlang haar mond.

Het gerucht gaat dat het lichaam al die tijd op
de bodem van de Zilverzee heeft gelegen.
Maar we weten allemaal dat geruchten maar de
halve waarheid zijn.

Het is tijd om de hele waarheid te vertellen.
Dit is het verhaal van Jessie Morena.

Lola

08.00

ALS JE HET LOLA VROEG, DAN BESTOND ER GEEN SMERIGER gevoel dan dat van het landen in een ander lichaam. De schok waarmee ze uit haar eigen lijf gerukt werd, de nanoseconde waarin ze in het duister verdronk, en dan de misselijkmakende plof waarmee ze in het andere lijf landde.

De machteloosheid. De angst. De complete desoriëntatie. Het was te veel.

Dit was alweer de derde keer dat ze het deed, maar het zou nooit gaan wennen. Al zou ze het de rest van haar leven elk jaar moeten doen, dan zou ze nog steeds elke keer in paniek raken. Een golf maagzuur rees door haar nieuwe keel omhoog. Ze kokhalsde voordat ze haar ogen opende.

Het was donker om haar heen.

Ze fronste. Het was drie juli, de dag voor de start van de zomervakantie. Een minuut geleden was het nog licht geweest bij haar thuis. Het was acht uur 's ochtends en haar kamer was al warm geweest van de zon die recht op haar ramen stond. Het beloofde een verzengend hete dag te worden. Waarom was het hier dan nog zo donker?

Ze duwde zichzelf voorzichtig overeind op het dunne matras waar ze op lag. Haar schouder voelde beurs aan, alsof ze te lang op één kant had gelegen. Na een paar tellen kon ze de contouren

van de kamer onderscheiden. Een spleet tussen twee dikke gordijnen liet een streepje licht naar binnen. Behalve het matras stonden er alleen een houten boekenkast en een smal bureautje. Een mufte, zurige geur drong in haar neus, maar ze kon niet goed plaatsen wat het kon zijn. Ze drukte een hand tegen haar hoofd tegen het duizelen.

Lola wierp een vluchtige blik naar beneden, naar het lichaam waar ze in was beland. In het donker zag ze dat ze een veel te groot T-shirt aanhad – misschien wel dat van een jongen? Ze greep naar haar borstkas en zuchtte opgelucht. Ze was nog steeds een meisje.

Een meisje met een vreemde smaak, dat wel. Onder het shirt droeg ze een afgeknipte spijkerbroek, waar twee gebruinde benen onder uitstaken. Aan haar voeten zaten cowboylaarsjes, die klam en warm aanvoelden tegen haar blote huid.

Ze legde een hand tegen de muur en duwde zichzelf overeind. Het was nooit makkelijk om te bewegen in een nieuw lichaam, en dit exemplaar voelde bijzonder licht en lang. Ze wankelde op de dunne benen, en zakte bijna door haar linker knie heen.

Toen ze haar evenwicht had gevonden, bewoog ze stap voor stap naar het raam, en trok de zwarte, fluwelen gordijnen open. Een wolk stof vloog op in haar gezicht, en ze hoestte van schrik.

Achter de gordijnen was het nog steeds donker, dankzij twee houten luiken die het uitzicht uit het gebroken raam blokkeerden. De handgreep van het raam ontbrak, waardoor Lola's enige optie was om haar handen door het gat in het glas heen te steken en de luiken open te duwen.

Het felle licht van de zon verblindde haar, en ze sloeg haar handen voor haar ogen. Door de spleetjes tussen haar vingers heen keek ze naar buiten. Aan de overkant keek ze uit op statige

herenhuizen, die smal en een beetje scheef de lucht in torenden. De verschillende trapgevels waren versierd met witte bogen boven de ramen en stenen ornamenten in de vorm van adelaars en leeuwen. De huizen in deze straat moesten honderden jaren oud zijn.

Met een schok besepte ze dat er iets fout moest zijn gegaan. Ze was niet meer in Rivera.

Als ze zich niet vergiste – en dat deed ze bijna nooit – dan bevond ze zich in Cittamare, de grote stad naast Rivera. Dat was de enige plek die ze kende waar de huizen zo oud waren en zo dicht bij elkaar stonden. Waar de straten nog geen vier voetstappen breed waren en de gevels niet van kleur konden veranderen. Hier leek het alsof de tijd stil had gestaan.

Maar dat kon niet kloppen. De Levensruil werd alleen in Rivera gedaan, en alleen onder de leerlingen van haar eigen school. Buiten Rivera wist niemand ervan af, laat staan dat er anderen meededen. Hoe kon ze dan verwisseld zijn met een meisje uit Cittamare?

Ze boog zich voorzichtig over de rand van het kozijn heen, om naar de gevel van het huis onder haar te kijken. Terwijl de bakstenen aan de overkant en aan weerszijden allemaal roodbruin waren, was het huis waar ze zich in bevond opgebouwd uit zwarte stenen. Er be kroop haar een onheilspellend gevoel.

Uit een van de deuren verderop in de straat stapte een jonge vrouw naar buiten, die behendig de klinkers trotseerde op haar hakken. Ze keek niet omhoog.

Toen Lola zich terugtrok en haar vingers iets zachts raakten, slaakte ze een gil. In de hoek van het kozijn lag een dode muis. Althans, dat wat er nog van over was; het grijze beestje was half vergaan, en ze zag de botjes en ingewanden duidelijk zitten.

Nu snapte ze waar die stank vandaan kwam. Ze strompelde achteruit en belandde met een luide bonk op de houten vloer. Ze kreunde van de pijn die door haar stuitje heen schoot, en veegde walgend haar vingers af aan haar broek.

Waar was ze in hemelsnaam?

Nu het zonlicht de kamer in stroomde, keek ze vanaf de vloer nog eens om zich heen. Op het bureautje stond een bord met een stapel boterhammen, en daarnaast een pot pindakaas en een flesje water. Lola fronste. Zelf had ze geen eten in haar kamer neergezet; dat zou haar Ruilpartner vanzelf wel in de koelkast vinden.

De kamer had een heel hoog plafond, met sierlijsten en een authentiek ornament in het midden waar een eenzaam peertje aan bungelde. In de hoeken van de kamer hadden stofwolken zich verzameld, die nu zachtjes dansten in de bries die door het gat in het raam naar binnen kwam. Het matras waar ze op had gelegen, had geen hoeslaken en was geel geworden van ouderdom of van andere dingen waar ze niet aan wilde denken. Een slordig opgevouwen deken lag bij het voeteinde, en daarnaast stond een lege emmer. Er was één deur, die ooit wit geschilderd moest zijn, maar waar de verf nu vanaf bladderde.

De Levensruil was nooit haar favoriete opdracht geweest op school. Ze kon zich het moment nog zó goed herinneren dat ze er voor het eerst van hoorde. Toen ze de brief las, dacht ze eerst dat het een of andere zieke grap was van de jongens uit haar klas. Maar het waarmerk van de school, een soort vingerafdruk vol kronkelige lijntjes onderaan de brief, was onmogelijk na te maken.

Het was toen precies tien jaar geleden dat de Afsluiting had plaatsgevonden, het afschuwelijke einde van de burgeroorlog

die in Antares woedde. Lola was te jong geweest om het zich goed te herinneren, maar ze wist hoeveel pijn het haar ouders had gedaan. En om te zorgen dat er nóóit meer zoiets zou gebeuren, had de regering een experiment bedacht: alle leerlingen moesten, voordat ze overgingen naar de volgende klas, vierentwintig uur doorbrengen in de schoenen van iemand anders. Letterlijk.

De Levensruil was precies wat je ervan dacht dat het was: de leerlingen ruilden in paren van twee met elkaar van lichaam en van leven. Vierentwintig uur lang moesten ze uitzoeken wat die ander voor leven leidde, zodat ze meer begrip zouden krijgen voor elkaar.

Het kon niet legaal zijn, dat wist Lola zeker. Het hele gebeuren moest toch minimaal drie rechten van de mens schenden. Dat was waarschijnlijk ook de reden dat de regering de Levensruil eerst als een ultrageheim experiment op één school introduceerde, en het bij succes pas zou uitrollen naar de rest van Antares.

Het Rivera College was het gelukkige proefkonijn. Maar ondanks dat het volgens de directeur een geweldige kans was om deel te mogen uitmaken van zo'n unieke innovatie, liet hij niemand die keuze zelf maken. Hij maakte het een verplicht onderdeel van het curriculum. Als leerlingen weigerden, dan bleven ze een jaar zitten. En als ze hun mond voorbijpraatten, dan konden ze hun diploma wel vergeten. Lola vermoedde dat de school – en misschien de directeur zelf ook – er een belachelijk groot, geheim bedrag aan verdiende om mee te werken.

Wat het allemaal nog erger had gemaakt, was dat tot nu toe alle ouders met dit absurde plan akkoord waren gegaan.

Blijkbaar waren ze stuk voor stuk nog zo gevoelig voor de herinnering aan de Afsluiting dat ze hun kinderen gewillig aan de leeuwen voerden. Lola's moeder had de brief zelfs al ondertekend voordat ze hem aan Lola had laten zien. Ze had niet eens aan haar gevraagd wat ze ervan vond.

Niet dat dat haar verbaasde. Haar moeder was nooit echt geïnteresseerd geweest in wat zij ergens van vond.

Gelukkig was de Levensruil de afgelopen twee keer meegevallen. De eerste keer was ze in het huis van haar beste vriendin terechtgekomen, waar haar lieve moeder haar opving en ze elkaar binnen een kwartier gevonden hadden. Ze hadden de hele dag gedaan alsof er niets aan de hand was – zij en Jasmine hadden gewoon films gekeken, popcorn gegeten en over hun vriendjes gepraat alsof ze helemaal niet van lichaam hadden geruild. De tweede keer was minder makkelijk geweest, toen ze met Maeve, een meisje uit de zesde klas, was verwisseld. Ze kende het meisje en haar familie niet, en die wilden de hele dag met haar praten over haar ervaringen. Ze had zich ongemakkelijk en eenzaam gevoeld zonder Jasmine.

Maar dit was veel erger. Deze kamer was smerig en leeg, en het huis leek vervallen. Dit meisje had niet eens een fatsoenlijk bed om in te slapen. Deze plek voelde gevaarlijk. Wat voor iemand kon hier wonen?

En het was meer dan dat. Ze was helemaal alleen in een grote stad, waar niemand wist dat ze van lichaam geruild had. Niemand zou weten dat zij Lola was, en niet het meisje wiens gezicht ze droeg.

Dit was geen oefening meer – dit was echt.

Ze moest op zoek naar een spiegel, zodat ze kon zien wie ze was. Ze krabbelde overeind en wankelend op haar nieuwe

benen bewoog ze naar de deur. Ze wilde hem opentrekken, door het huis heen sluipen en een badkamer zoeken, maar iets hield haar tegen. Met haar hand op de klink bleef ze staan. Wat als ze niet alleen was?

In dit huis moesten toch ook andere mensen wonen – de ouders van het meisje misschien? Hoewel... Ze beet op haar lip en wierp een blik op het matras. Het zag er niet naar uit dat er iemand voor haar zorgde. Misschien woonde ze dan samen met vrienden?

Of misschien woonde ze hier helemaal niet; misschien had ze hier alleen toevallig geslapen. Omdat... Lola kon eigenlijk niet bedenken waarom iemand hier zou willen slapen.

Ze haalde haar hand van de klink af. Waar ze ook was, ze kon niet zeker weten of het veilig was. Misschien had het meisje hier wel ingebroken, en zouden de eigenaren boos worden als ze haar hier zouden zien. Aan de andere kant leek het huis niet echt bewoonbaar. Misschien had het helemaal geen eigenaar.

Ze zuchtte en keek opnieuw naar het matras. Ze zou de vierentwintig uur van de Levensruil hier wel kunnen doorbrengen, toch?

Haar blik viel op het raam met de dode muis, en een vlaag misselijkheid ging door haar heen. Dat vieze ding was genoeg reden om een besluit te nemen. Waar ze ook was en wie ze ook was: ze moest deze kamer uit.

Ze rukte aan de klink – maar de deur bleef onwrikbaar in het kozijn zitten. Ze probeerde het nog een keer. Misschien klemde hij gewoon.

Lola trok en trok, maar de deur gaf niet mee.

Ze zat opgesloten.

Ongelovig zette ze een stap achteruit en zocht om zich

heen naar een uitweg. Maar de kamer bevond zich op de derde verdieping, en ze zou nooit heelhuids door het raam naar beneden kunnen klimmen.

Paniek rees op in haar buik, en haar adem kwam in horten en stoten naar buiten. Dit kon niet echt gebeuren. Dit kon niet waar zijn.

De experimentleiders moesten een fout hebben gemaakt. Het was niet de bedoeling dat ze gevaar zou lopen. Dat ze in het lichaam van een of andere gestoorde gek terecht zou komen.

‘Wie ben jij?’ fluisterde ze gefrustreerd.

Ze keek naar haar trillende handen, waar zwarte randjes onder de nagels zaten. Toen draaide ze ze om, met de handpalmen naar boven, en hapte ze naar adem.

Op de binnenkant van haar handen was met zwarte pen iets geschreven.

Als je wilt blijven leven, stond er in slordige blokletters op haar linkerhand.

Op haar rechterhand was het handschrift netter, beheerster: *dan blijf je hier*.